

הטילו כישוף.

הציבור בישראל נמצא כבר היום תחת כישוף: כישוף הרכוש הפרטי, לגיטימיות משכן הכנסת, חוסר־האונים. אף אחד מאלה לא אמיתי כשלעצמו; הם שואבים את הכוח שלהם, את עצם קיומם, מסך כל האמונות והמעשים שלנו. ואכן, צריך להיות תחת השפעת לחשים כלשהם כדי להאמין שהרכוש קדוש יותר מצורכיהם של בני־אדם – שהחלטות ממשלה לגיטימיות יותר מכושר השיפוט שלך־עצמך. כדי לשבור את הכישוף הזה, צריך להטיל כישוף אחר במקומו. כשקומץ אנשים נותנים את עצמם באופן מוחלט לחזון של מציאות אחרת, הם יוצרים מרחב שבו גם אחרים יכולים לתת מעצמם. החזון הזה לא חייב להיות מציאותי כבר מהרגע הראשון – כל מה שהוא צריך לעשות זה להתפשט עד ליצירת התנאים שייחפכו אותו לאפשרות מוחשית. הקריאה הראשונית לעבור לגור באוהלים לאורך השדרות המרכזיות של הערים היא דוגמה לכישוף כזה. אילו צעדים יכולים לקדם אותנו אפילו יותר?

מצאו זה את זה.

למרות הפייסבוק והטוויטר, אנחנו מבודדים היום יותר מאי־פעם. יש הבדל מהותי בין שיתוף מידע נטו, ובין יצירת קשרים מהסוג שמאפשר לאנשים לפעול ביחד. בעידן בו הרשתות החברתיות הן כבר מרחבים ממופים ומתוחמים באופן מוחלט, יצירת קשרים כאלו מחוץ למעגל החברתי שלך היא לא פחות ממעשה חתרני; אחרי הכל, יכול להיות שבחלק מהחברים שלך לא נשארה אפילו טיפת רוח קרב, ואילו אחרים, בעלי מטרות שמשלימות את המטרות שלך, הם פשוט אנשים שונים מאוד ממך. אל תצפו מאחרים לעזוב את אזורי־הנוחות שלהם אלא אם גם אתם מוכנים לעזוב את שלכם.

ביחד אנחנו יכולים לעשות הכל.

התכונות למהפכה היא לא תהליך בו מיעוט רדיקלי צובר את הכישורים והמשאבים שדרושים לשינוי העולם – ממש לא; כשמספיק מאתנו מתקבצים ומתאחדים, יש לנו כבר גישה אל מלוא הידע והמשאבים של החברה כולה. התפקיד שלנו הוא לא לנהל כל פן ופן במאבק, והרי גם לו רצינו לעשות את זה לא היינו מסוגלים; מה שמוטל עלינו לעשות הוא רק ליצור אפיקים בהן פעולות חתרניות יכולות לזרום, להדהד ולתפוס תאוצה. ההתכונות יכולה להיגרר לנצח, בזמן שהעולם ממשיך ומשתנה – תפוצה היא מה שבאמת יכריע.

הסוד הוא באמת להתחיל.

ייפול דבר חדש, משהו שייקטע את רצף העסקים־כרגיל, אין לאיש סיבה להקשיב לנו. לא מספיק להתחיל דו־שיח בתוך ואקום; כדי שאנשים יתייחסו ברצינות לדו־שיח הזה, מוכרח להיות משהו מוחשי לדבר עליו. אל תפריחו סיסמאות על יצירת עולם אחר; גלמו אותו, כדי שכל מי שעשויים להאמין בו יוכלו לעשות את זה. אל תדברו על קריסת הקפיטליזם; בחרו באחת מנקודת התורפה שלו, הפעילו את מלוא הכוח שלכם, וראו מי מצטרף.

בנו את הרצון.

רובנו לא מודע כיום לכוח האמיתי שבידיים שלו. אנחנו לא רגילים להסתמך על היכולות שלנו; אנחנו מניחים שתמיד יהיה אפשר להביס אותנו. החוסן של בעלי ההון והשלטון מבוסס ברובו בדיוק על התבוסתנות הזאת. אבל גם טיפת אומץ יכולה להיות דבר מדבק, ואחרי שאנשים מתרגלים להפעלת הכוח שלהם ביחד, הם לא ימהרו לוותר עליו.

הפשרה הראשונה היא גם האחרונה.

שוב ושוב, תנועות המחאה וההתארגנויות שלנו מפוררות, פשרה אחרי פשרה אחרי פשרה. כל ויתור מצידנו, אפילו הצנוע ביותר, יוצר תקדים שבהכרח יחזור על עצמו, ומחזק את העמדה של מי שמעדיפים שנשאר כנועים וחסרי־קול. אם כוחות המשטרה לא עוצרים אותנו כשאנחנו יוצאים להיאבק, זה לא בגלל שהם מזדהים אתנו, או בגלל שאנחנו נמצאים עדיין בגבולות המותר בחוק – זה בגלל שהצלחנו לגייס לצדנו כוח חברתי גדול מספיק כדי לאלץ אותם לשמור מרחק. הססנות, פייסנות וצייתנות רק גורעים מכוח ההרתעה הזה.

פנו אל הציבור, לא אל העשירים.

דרישות שמופנות אל בעלי הכוח מסיטות את המיקוד ממה שאנחנו יכולים לעשות בכוחות עצמנו; עשייה משותפת ושיתופית, לעומת זאת, מעצימה אותנו ויוצרת מרחב בו אפשר לתפור את קווי השוני בינינו לכדי כוח משותף. אם להתנסח בשפת תנועת המחאה של קיץ 2011, למה לבוא בדרישות אל העשירון העליון, אל ראשי הפירמידה הקפיטליסטית, שסדרי־העדיפויות שלהם תמיד יהיו שונים משלנו? למה לא פשוט להביא את ההצעות שלנו אל תשעת העשירונים הנותרים, שהכוח הכולל שלהם מסוגל לרוקן את שליטת העשירון הבודד מכל תוכן ומשמעות?

שמונר צעדים פשוטים לקראת מהפכה

לקחים ממחאת קיץ 2011
לבניית תנועת התנגדות רחבה

עוד על אנרכיה, אנרכיזם ואנרכיסטים:
mevakerhamedina.blogspot.com

אלפי כיתות לימוד, מהדורות חדשות וראיונות עבודה לימדו אותנו להציג כל דבר על פי כללי השפה וההיגיון של אלה שמעלינו. אנחנו צריכים ללמוד לדבר סוף-סוף את השפות שלנו, זה את שפתו של זה, להעלות הצעות רלבנטיות לצרכים שלנו, ולא כאלו שהן "מציאותיות" במסגרת עולם המונחים של בעלי הכוח. זה אומר שצריך להיפטר מכל הנחות היסוד שיירשנו מהסדר הקיים בנוגע למה חשוב ומה לגיטימי – לא רק כשזה מגיע לסמכות של פוליטיקאים ובתי המשפט, אלא גם לגבי היוקרה האקדמאית, ה"היגיון הבריא" של מעמד הביניים, וחשיבותם העצמית של אקטיביסטים – לטובת תפיסה ערכית שמעניקה חשיבות ולגיטימיות לקולות ולהתנגדות שלנו, על פי התנאים שלנו.

כוונו אל מעבר למטרה. לעתים קרובות,

על מנת לקצור הצלחות קטנות וקונקרטיות, צריך לכוון גבוה ורחוק בהרבה. ואילו במקרים אחרים, קורה לפעמים שאנחנו משיגים מטרה די בקלות, אבל אז אין לנו מושג מה לעשות עם האפשרויות החדשות שעומדות מולנו. בכל צעד שאנחנו עושים, בואו נצמד באופן שמצביע לכיוון העולם שאנחנו רוצים, ובמקביל גם מצייד אותנו טוב יותר במסע שלנו אליו. הדבר שהכי חשוב הוא לא האם אנחנו משיגים את היעדים המיידיים שלנו, אלא באיזה אופן כל מאבק ממקם אותנו לקראת הסבב הבא.

* בשל מגבלות השפה העברית ראוי להזכיר שכל הנאמר בלשון זכר מתייחס כמובן במידה שווה הן לזכר והן לנקבה. עמכן הסליחה.